

Společná modlitba
oblátské rodiny, v níž se setkávají
a propojují všichni její členové.
Každou 3. neděli v měsíci.

ORACE

19. dubna 2026

CZ

EVANGELIUM LIVE: Lk 24,13-35

„Což nám nehořelo srdce, když...“

Někdy se mi to stává, že mi pro něco opravdu zahoří srdce, je to silný pocit. Může to být třeba, když mě vtáhne napínavý příběh knížky a mám chuť číst až do dvou do rána nebo když ochutnám nějaké nové jídlo a zjistím, že něco tak dobrého jsem ještě nejedla. Když mi ale hoří srdce při modlitbě, tak je to lepší než všechna jídla a knížky dohromady.

O letošních Velikonocích byl pokřtěný jeden náš kamarád Martin a můj manžel Kuba mu šel za kmotra. Celá vigilie tak pro mě byla v něčem ještě slavnostnější, radost z nových sester a bratrů byla v něčem osobnější a hlubší. Po samotném křtu následovala písnička Oceans, a i když české překlady anglických chválových písní obecně moc nemusím, tak v tu sobotu se mě velmi dotkla slova: „... vezmi mě do hlubin, dál než se kdy odvážím...“ Znova jsem si uvědomila, že díky hořícímu srdci můžu s Kristem kráčet po vodě, do neznáma a nemusím se bát, že se utopím.

Vníkala jsem Boží vedení a jeho blízkost v mém životě zase o něco intenzivněji. Po vodě jsem došla z Moravy až do Plzně a taky jdu po vodě i s naším ještě nenarozeným dítětem, kde vůbec nevím, co čekat. Vím jen, že mi hoří srdce a že strach ten plamen Lásky uhasit nemůže.

Bože, jen tobě náleží, abys dal sílu mé duši; jen ty můžeš v hloubi mé duše obnovit posvátný oheň své lásky, který musí nejprve zapálit oheň v mém srdci a poté se skrze mou službu vylévat do duší, které mi chceš svěřit.
(Sv. Evžen de Mazenod, 1837)

Lk 24,13-35

Ještě ten den (první po sobotě) se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich - jmenoval se Kleofáš - mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, (probral dále) všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech (částech) Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. (Vtom) se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct (apoštolů) i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

